

Вървимъ презъ бостана и съзирамя кжсъ отъ сбитъ червенъ пѣсѣчникъ, като оня отъ градинитѣ на моя хазаинъ. Сжщо е желѣзно тежъкъ. И лупата открива по него златни зрънца. Показвамъ ги на Петра. Той стои опуленъ. И въздъхва:

— Нѣма какво да се прави: тукъ само иманярството не ще да ни напусне.

Шосето върви край стената на „Бегово бранище“. Това държи цѣлъ к. м. Въ дъното на югъ бѣлѣе кжша: „Митовъ чифликъ“. Тукъ е мѣстносттата „Митовото“. Мито Тодоровъ отъ Бѣлограочикъ е закупилъ отъ бега (следъ освобождението на Бѣлгария) голѣми кжсове работна земя и си е оформилъ малкъ чифликъ, а съ това е приобщилъ и името си къмъ мѣстносттата.

Подъ „Митовъ чифликъ“, въ самата рѣчна долина, е „Голѣмото врело“. То е цѣло езерце. Водата му е като на „Малкото врело“. Тѣзи води идатъ отъ едното и сжщо подземно езеро надъ Върбовчець. „Голѣмото врело“ служи сега за оросяване на обширна зеленчукова градина по рѣчната низина. Разбира се, тази градина се стопанисва отъ Горноорѣховски „бахчиванинъ“.

XII.

При „Митовъ чифликъ“ шосето отъ Ружинци се издига по скалистъ вжзелъ и се събира съ шосето отъ Върбовчець. Тоя шосенъ вжзелъ се нарича „Разкръстъ“. До него